

Henk Pijnenburg - h.pijnenburg@hetnet.nl - www.artpiijnenburg.nl

Privé Domein 157: Poëzie van de Peel.

Net voor de lock down bezochten Leonie en ik de tentoonstelling in het Noordbrants Museum: 'Poëzie van de Peel' en het Bonnefanten Museum in Maastricht.

Het gaat om de kunstenaars: Johan Claassen, Gerrit van Bakel en Martien Coppens.

Het oerbeeld van Johan Claassen ontmoet ik altijd als ik door de gang langs de binnentuin van het Noordbrabantmuseum loop, aan de zijde van het restaurant. Het is moeilijk uit leggen, maar het beeld is zo overtuigend aanwezig. Het is groot, donker bruin, opgebouwd uit verschillende materialen.

Het lijkt oeroud, alsof het uit het moeras van de Peel is getrokken, mythisch van een onzegbare kracht. Iedere keer als ik er langs loop, even stil sta, krijg ik een kriebelig gevoel van opwinding.

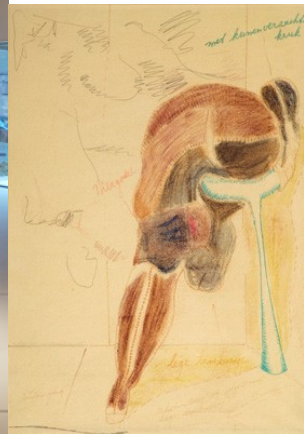
Ja zeg ik dan tegen mezelf: 'Wat is dit beeld toch verdomme goed'. Zo zijn er nu meer oerbeelden van Johan te zien en schetsen die eraan vooraf zijn gegaan. **Zijn beelden hebben alle virussen uit het verre verleden in zich opgesloten.** Het zijn beelden en tekeningen uit de vroege jaren 1970 tot begin de jaren 1980. Hier thuis heb ik een studietekening van Johan gevonden uit 1970.

object met zeisvorm 1982/1983

met kussen verzachte kruk 1971, 48x35, 1970

Later is Johan Claassen mooie, kleine sculpturen gaan maken waarvan ik vind dat ze geboren zijn uit de navel van Picasso. Ze zijn poëtisch, maar missen de oerkracht.

Martien Coppens maakte mooie foto's van Peellandschappen en verweerde boeren.

OERKRACHT IS WAT WE IN ONZE TIJD NODIG HEBBEN.

p.1

Dan onze vriend 'Gerrit van Bakel'. Drie sculpturen. Totaal anders dan Johan Claasen. Ook verbonden met de Peel. **Gerrit zag al vlug dat de technologische vernieuwingen; van karrespoor naar zware landbouwindustrie het oorspronkelijke land vernielde en vergiftigde.** Zijn vederlichte uitziende machientjes zijn uniek. Winterwagentjes, Automobieltjes, Baldurwagentjes, Wagentjes die het Goede en Kwade vervoeren zijn creaties van zuivere poëzie. *(de laatste twee zijn te zien in het Bonnefantenmuseum tot 3 jan 2021 - helaas nu te laat voor u)*

Op een mooi, donkerbruin podium staan ze daar in stilte te pronken. In mijn Privé Domeinen heb ik al zoveel keer lyrisch over Gerrit van Bakel verteld. Een vreemde, kleine, zwartharige man, die de perfecte moord had uitgevonden, maar eigenlijk een hekel had aan het te perfecte; er moest altijd iets niet kloppen. Gerrit heeft alles minutieus uitgerekend. Zijn machientjes gaan niet vooruit, nou ja, zo geleidelijk en minimaal dat je oog het niet kan aanschouwen, maar ooit komen ze aan en zullen de mensen ze begrijpen; een slak sporen trekkend als een drietrapsraket om *verleden, heden en toekomst* in een omvattend geheel te vervoeren.

Vreemd, maar ik droomde dat Gerrit hierboven zich naar hartenlust, eeuwenlang, aan de rijpe, glazen borsten met overvolle nectar van 'Maria' Roosen mag laven.

Maria Roosen, de oud-studente van me, die ik eens met haar vriendin naar Gerrit van Bakel stuurde, er niet meer wegging, mij niets liet weten en uiteindelijk bij zijn dodelijke hartaanval aanwezig was. Nu treurt 'Maria' zo lang haar leven zal duren om Gerrit, zoals dit te beleven viel tijdens haar tentoonstelling 'VUUR', 2017-2018, in Kade Kunsthal Amersfoort. Rozenkransen en gebedssnoeren van glas vierden daar een intiem verslag van haar stille verdriet.

Een sculptuur buiten het museum vertegenwoordigde Maria als een 'zwart geblakerde weduwe', roerloos turend over het water.....

Automobieltje en Winterwagentje - de rijpe borsten van 'Maria' Roosen - Wagentje dat het Goede en Kwade vervoert (Bonnefantenmuseum - tot 3 januari 2021)

**'De Poëzie van de Peel' in het Noordbrabants Museum is nog te zien tot en met 21 februari 2021.
(Zie Privé Domeinen: 125, 127, 140)**

Martien Coppens foto's en Gerrit van Bakel met zijn Automobieltje en Winterwagentje dat de cirkel van het leven volgt

Johan Claassen en Martien Coppens